

ŽIVOT

www.zabrdovice.cz

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Josef
Karel
Matocha**

**Věčná
píseň**

Rybolov

**Elfové
a kladívka**

**Proměna
farnosti**

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel,
Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Klára Smékalová,

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

100ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Věčná píseň
- 3 Duchovní hudba v Brně Zábřdovicích
Prožili jsme
Prosba k Duchu svatému
- 4 Poděkování Mary's Meals
Výstupy ze Synodálního procesu
- 5 Velehrad - Rybolov
- 6 Očeho pohádka - Elfové a kladívka
- 7 Představujeme společenství -
Ministranti
- 8 Přečtete si: Proměna farnosti
Modlitba k Duchu svatému
- 9 Svědectví života - Josef Karel Matocha
- 11 Vzpomínka - Václav Müller

Slovo redaktorů

Milí čtenáři,

vítáme vás u svatodušního čísla farního časopisu, jehož tématem je spolupráce. Každého z nás Bůh obdařil jedinečnými dary. Buďme mu za ně vděční a využijme je pro druhé. Nechme se také obohacovat a inspirovat dary druhých. Radost z rozmanitosti přejí vaši redaktori.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat na poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie a jehož tématem bude „odpočinek“.

Uzávěrka bude již **30. 6. 2022**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo

Milí farníci,

během církevního roku slavíme mnoho svátků a každý je něčím jedinečný. O Letnicích Bůh vyzdvihuje jedinečnost každého z nás – jedinečnost každého z nás před Bohem, ale také jedinečnost nás lidí navzájem. Bůh stvořil sám celý vesmír, naši Zemi s úžasnými přírodními zákony i vše živé s vyvrcholením stvoření nás lidí. On je dost mocný a veliký, aby vše tvořil sám. Bůh by se mohl zjevit každému člověku a tak se dát poznat, On by se mohl zázračně postarat o každého člověka. Bůh nás chce ale obdarovávat svými schopnostmi a touží s námi spolupracovat – společně utvářet vše, co zde na Zemi je. Nevadí Mu, že naše spolupráce je tolik omezená, nedokonalá – mnohé se podaří, ale něco prostě nezvládneme nebo to je prostě nějak „nakřivo“. On ví dobře, co zvládneme a co ne, a tak nám přichází na pomoc s dary Ducha svatého. Pokud si přiznáme svá omezení a nechceme jak malá děcka stále říkat „já sám“ a chtít, aby vše bylo jen naší zásluhou, pokud chceme vše tvořit s Bohem, spolupracovat s Ním, vše se najednou může dařit naprosto jinak... Někdy se vše daří jen „trochu lépe“, jindy můžeme zažít i přes naši neschopnost doslova zázračné proměny kolem nás. Ale i kdybychom tolik nevnímali, že jde mnohé lépe, už to, že Bůh prostě rád tvoří, pracuje a miluje s námi – že s námi touží spolupracovat, je samo o sobě něčím úžasným... On si nás volí, On nás miluje, On s námi touží být...

Bůh stvořil každého z nás jako jedinečného. Kdo má více dětí, tak může potvrdit, že se každé z dětí vyvíjí odlišně, i když mají zdánlivě stejnou výchovu a prostředí. Sv. Pavel píše: „Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: ‚Ježíš je Pán.‘ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo.“ (1 Kor 12) Ano, každý z nás je se svými schopnostmi jedinečný a nezastupitelný. Jistě, někdo může být více vidět, někdo méně – jako je tomu v lidském těle – ale každý orgán je důležitý. Když jeden přestane fungovat, ztratí rovnováhu celý organismus, někdy mohou být následky až fatální. Jistě je mnohdy výzvou objevit naše schopnosti a poslání. Někdy je to proto, že nevěříme, že bychom mohli mít tak důležité schopnosti a že bychom pro někoho, natož pak pro samotného Boha, mohli být opravdu tak důležití a jedineční. Jindy se srovnáváme s druhými a stále toužíme být „někým jiným“. Samozřejmě se to nedaří a je to frustrující.

Právě srovnávání se a „kopírování druhých“ nám naši jedinečnost bere. Máme strach být jiní, obáváme se, že nás druzí nepřijmou, a jistě – rozdílnost přináší i určitá napětí. Zároveň ale přináší doplnění a ve spolupráci dokážeme o mnoho více, než kdybychom byli všichni stejní.

Bůh nás tedy zve vnímat, kde můžeme být více sami sebou, kde je naše srdce spokojenější a kde vnímáme, že máme své místo – kde můžeme začít cítit, že společně tvoříme v Bohu jedno tělo, kde zažíváme domov a smysluplné uplatnění darů, které jsme dostali. Právě tam, kde něco osobně nezvládám, mohu objevit velikost a obdarovanost druhého člověka – může se pro mne stát důležitým. A také naopak – kde druhý vnímá to, co úplně neumí, může ocenit naše obdarování. Právě tam vzniká krásná, naplňující spolupráce, kdy se dva nesrovnávají a nesoupeří, ale radují z darů, které každý má.

Pro Boha je každý stejně důležitý a nepostradatelný – každého z nás obdařil svými dary a chce obdarovávat dalšími. On je nekonečně štědrý. Jediné, co stačí, je věřit v tuto jeho lásku, důvěřovat, že nám své dary dává, a zároveň mít pokoru a umět vidět a přijímat dary, které mají druzí – bez závisti se radovat z toho, v čem je druhý jedinečný a lepší... Ve vzájemném přijímání se a spolupráci tvořit jedno tělo – Kristovo tělo – organismus lásky, který utváří a přetváří tento svět... I ty jsi zván...

Duchu svatý, Duchu lásky, kreativity a společenství lásky, přijď a pomáhej nám nacházet naše obdarování i obdarování druhých, inspiruj nás ke spolupráci při utváření tohoto světa, aby se stále více stával Božím královstvím...

To vám ze srdce vyprošuji a těším se i na naši spolupráci v naší farní rodině... Věřím, že když budeme mít odvahu a velkodušnost nechat se Bohem vést, může být naše farnost požehnáním pro mnohé...

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

V nejbližší době jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

Červen

10.6. Noc kostelů

16.6. slavnost Těla a Krve Páně

19.6. první svaté přijímání a farní den na farní zahradě případně ve farním sále (podle počasí)

Červenec a srpen

16.7. adorační den farnosti 9:00–18:00 (celodenní otevření kostela)

24. až 30.7. duchovní cvičení Velehrad

6. až 13.8. farní tábor Studené

15. až 20.8. duchovní cvičení rodin (Hadinka v Oderských vrších)

15. až 22.8. ministrantský tábor

VĚČNÁ PÍSEŇ

Ty lásko má, v kráse neskonale
sám dáváš se mi neustále
i v srdci mém
vše zní k tvé chvále
a život můj je samá láska jen.

Nemyslíš na ubohost moji,
v mém srdci prodléváš vždy rád.
Je zázrak, že já lásku tvoji
svou láskou stačím upoutat.

Ty lásko má, v kráse neskonale
sám dáváš se mi neustále
i v srdci mém
vše zní k tvé chvále
a život můj je samá láska jen.

V mé duši žár plane,
kéž plát nepřestane,
jen tobě, můj Pane,
chci se stravovat.

Tvůj oheň mě nítí,
tvá výheň mě sytí,
chci časné své bytí
v tobě dokonat.

Všechno utrpení
v radost mou se mění,
když se bez umdlení
vrhám k tobě jen.

Má nebeská země
šťastně jása ve mně
slastí, kterou denně
cítím v srdci svém.

Má nebeská země,
to je Lásky země,
věčné Lásky zem.

Sv. Terezie z Lisieux

Duchovní hudba v Brně Zábrdovicích

CHRÁM NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Neděle 26. 6. 2022 v 9:45 h

13. neděle v mezidobí

František PICKA (1873–1918) MISSA BREVIS C-DUR, OP. 43

Josef NEŠVERA (1842–1914) ZDÁVAS, MARIA ES DUR

Josef Cyril SYCHRA (1859–1935) ZBOŽNĚ SETI KLANÍM
J. K. č. 706, 911, 707

Prožili jsme

Postní snažení našeho kostela pro misionářky Donum Dei a Sirotčinec sv. Terezie v Loumbila v Burkina Faso

Celou dobu postní měly děti a všichni, kdo chtěli, možnost malovat pohlednice a od 4. neděle je prodávat a ti, kdo disponují penězi, je mohli kupovat. V neděli Božího milosrdenství pak přišly sestřičky misionářky Donum Dei, aby nám podaly o své práci a sirotčinci svědectví.

Misijní rodina pracujících misionářek Donum Dei, která v Brně vede restauraci Živá voda pod Petrovem, založila v roce 1995 v Loumbila (Afrika, Burkina Faso) Sirotčinec sv. Terezie, zde přijímá a doprovází sirotky a děti v nouzi od narození až do 18 let.

Od svého vzniku přijal tento sirotčinec více než 600 dětí.

Všem zde misionářky poskytují ubytování a stravu, pečují o ně, umožňují jim školní docházku, aby získali vzdělání, a tím i naději na lepší budoucnost.

V současnosti se v sirotčinci starají o 45 dětí od novorozeňat až do čtrnácti let.

Životní náklady však stále narůstají a prostředky sestřiček jsou limitovány. Proto za náš příspěvek byly velmi vděčné!

Kdybyste chtěli pomoci i dále, mrkněte na odkaz níže. Více na:
<https://www.biskupstvi.cz/2022-04-05-misionarky-pro-sirotcinec>

Za vaše katechetky LG

Prosba k Duchu svatému

Duchu svatý, osvět mě.
Lásko Boží, stravuj mě.
Ved' mě na cestu pravdy.
Maria, Matko, provázej mne.
Požehnej mi s Ježíšem.
Ochraňuj mě před každým zlem,
klamem a nebezpečím.
Prameni míru a světla, přijď a osvět mě.
Jsem hladová, přijď a nasyt' mě.
Jsem žíznivá, přijď a osvěž mě.
Jsem slepá, přijď a daruj mi zrak.
Jsem chudá, přijď a obohat' mě.
Jsem nevědomá, přijď a pouč' mě.
Duchu svatý, celá se ti odevzdávám.

Přijď, Duchu Otce a Syna,
Duchu lásky, Duchu synovství,
Duchu pokoje, důvěry a síly.
Přijď, tajemný jásote v slzách světa,
vítězný živote ve smrti země,
Otče chudých, oporo utištěných,
světlo pravdy,
lásko, která se vylila do našich srdcí.
Přicházej denně, stále znovu a více.
Miluji tě, protože jsi láska sama.
Děkuji ti, oživovateli.
Duchu svatý, přebývej ve mně, buď
pečetím živého Boha ve mně,
protože jsme jeho vlastnictvím.
Neopouštěj mne ani v boji života,
ani na konci, až mne všechno opustí.
Přijď, Duchu svatý!

*Modlitba sestry Marie od
Ukřižovaného Ježíše
Vybrala KK*

Poděkování Mary's Meals

Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie, Brno-Zábřovice
Lazaretní 9/1
615 00 Brno
V Brně dne 18. května 2022

Milé děti, rodiče a všichni farníci, jménem české pobočky mezinárodní charitativní organizace Mary's Meals a všech dětí, kterým pomáháme, Vám srdečně děkujeme za Vaši pomoc pro Mary's Meals v „Batůžkovém projektu“.

Díky Vaší pomoci obdrží svůj vlastní batoh dalších 19 školáků a po celý školní rok bude dostávat 30 dětí jídlo ve škole!

Batůžky, které se Vám podařilo vybrat, budou použity pro děti v těch nejchudších zemích světa. Tyto děti Vám spolu se svými učiteli a dobrovolníky na těchto školách srdečně děkují za Vaši podporu.

Práce pro tyto děti je možná pouze díky Vaší dobrovolnické práci a velkorysosti darů pro Mary's Meals. Velice si ceníme Vaší podpory, která má skutečně velkou hodnotu. S pomocí laskavých jednotlivců a skupin, jako jste Vy, jsme schopni pomoci mnoha dalším dětem, které čekají na tuto pomocnou ruku.

Společně měníme životy.

Mary's Meals dnes zajišťuje jídlo pro více než

2 279 941 dětí a jeho činnost se neustále rozrůstá.

Ještě jednou děkujeme za Vaši podporu a srdečně Vás pozdravujeme.

Za tým MM v ČR Terezie Šíroková

VÝSTUPY ZE SYNODÁLNÍHO PROCESU V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

Na internetových stránkách brněnského biskupství byly zveřejněny výstupy ze synodálního procesu v naší diecézi. Nabízíme vám závěrečné shrnutí tohoto dokumentu. Pokud máte zájem o celý text, nachází se na této webové stránce:

<https://www.biskupstvi.cz/2022-05-16-vystupy-ze-synodalniho-procesu>

Společným rysem většiny výstupů je vyjádření touhy po autentickém a vřelém společenství, které dokáže přijímat druhé bez posuzování a předsudků. A to jak v rámci farnosti, tak i směrem ke společnosti. Je patrná silná potřeba, aby společné prožívání bohoslužeb dostalo osobnější a hlubší rozměr, aby v rámci nich mohli všichni zažívat, že jsou jejich vítanou součástí. A to i včetně těch, kteří jsou na okraji zájmu nebo jsou ze svátostného života z různých důvodů vyloučeni, zaznívá výrazný apel po individuálním přístupu k takovým lidem.

Dalším velkým tématem je apel k větší transparentnosti, srozumitelnosti, otevřenosti a naslouchání jak mezi sebou navzájem, mezi kněžími a laiky, tak i v otevřenosti církve ke světu. Z výstupů je patrné, že se nám to ne zcela daří, ale je šance se v této oblasti zlepšovat a těmto dovednostem se cíleně učit.

Účastníci synodálního procesu volají po těsnějším zapojení laiků do chodu církve

s vědomím, že kněží je málo a že je potřebujeme pro jejich nepostradatelnou duchovní a pastýřskou roli, nikoli jako úředníky, opraváře, manažery či správce rozpadlých památek. Laici jsou připraveni přijmout spoluzodpovědnost a podílet se na fungování i financování církve, a to především formou transparentních, farností volených pastoračních a ekonomických rad, které nechtějí být pouze „komparzem“ pro farářova rozhodnutí, ale chtějí mít větší podíl na rozhodování a zodpovědnosti. V synodálních výstupech se volá po reformě a očištění církve ve smyslu decentralizace, upuštění od mocenského přístupu, elitářství a klerikalismu, po transparentnosti volby biskupa, průhledném řešení kauz, srozumitelnosti a důvěryhodnosti pro okolí. Taktéž po zdobrovolnění celibátu kněží, zapojení žen do duchovní služby, větší citlivosti vůči lidem na okraji (LGBT, rozvedení). Zároveň je vyjádřena nutnost systematickým a oslovujícím vzděláváním předávat víru mladým generacím a zachovat skutečné základy víry, na kterých církve stojí, aby nedošlo k jejímu rozštěpení či odklonu od toho, co s námi zamýšlí Kristus, ale zároveň nelpět na formě, která nás od tohoto ideálu vzdaluje.

Účastníci jsou si však vědomi důležitosti práce a spoluutváření společenství na místní úrovni, bez kterých není žádná skutečná reforma možná: „Jaké budou naše farnosti, taková bude celá církev.“

Střípky z Duchovních cvičení Velehrad - RYBOLOV

Blíží se prázdniny a snad i odpočinek, a přesto si myslím, že je dobré se zamyslet nad prací. Pojdme se zabývat biblickým textem o zázračném rybolovu (Jn 31, 1–4).

Nejdříve se apoštolové pouští do lovu bez Ježíše, a nejde to. Trvalý smysl práci nemůžeme dát sami od sebe, i když se budeme všemožně snažit a potit krev. Ježíš dává smysl každé práci (Ž 127, 1–2). Důležité je, že máme nebo bychom měli mít jasné vědomí toho, že Ježíš nám chce žehnat ve všem, co děláme. Jen je potřeba ho přizvat. A on pak svou úžasnou mocí bude uzdravovat, co je potřeba.

Ježíš prochází kolem namáhajících se apoštolů a říká: „Děti“, vybízí a povzbuzuje, je dalek kárání. Ukazuje, že to mohou zkusit znovu, ukazuje i místo a čas.

A jak se poprat s počtem ryb? Počet 153 ryb vrtá biblistům hlavou, ale nejpravděpodobnější řešení je, že tehdy znali 153 druhů ryb. Takže apoštolové chytili nejvíc, co bylo možné!

Jeden ze vzkazů, který pro mě vyplývá z tohoto textu, je, že je potřeba Ježíši naslouchat, ve kterém čase a kde se pustit do práce. Jelikož v jakémkoliv poslání se musí potkat mé namáhání (snaha, touha) a Ježíšův pokyn (potvrzení).

Nejde zde o manipulaci nebo využívání, ale spíše o provázení milované osoby milovanou osobou, a zase se vracíme k důvěře.

Obraz, kdy učedníci poznají, že je to Pán, ukazuje, že poznávání milované osoby vede k hlubší lásce a touze více poznávat, více milovat. Petr reaguje hrr, hrrr... Přehodí plášť a brodí se vodou. Pak se zastavuje prr... Ježíšova přítomnost mu připomíná jeho nahotu, možná i hříšnost. Neskryje se jako v ráji, ale běží k Pánu, k Milosrdné přítomnosti (Gn 3,10).

Syn miluje Otce dokonalou láskou, protože ho dokonale poznává a toto poznání se děje v dokonalé lásce. Kéž bychom měli také touhu po otevřenosti Ježíši a jeho poznávání, a tak i touhu po otevřenosti lidem. Věřme, že Pán nám chce žehnat ve všem, co děláme a do čeho ho chceme pozvat, a zároveň s námi chce o tom, do čeho se vrháme, mluvit a ukázat nám, kdy je pro nás nejlepší doba. A k tomu nás i vyzbrojí svým Duchem.

Modlitba: „Pane, chci se nechat vodit po cestách, které osvětluješ, chci u tebe nakupovat zlato moudrosti a lásky za své pády a hříchy, chci u tebe bělit svůj šat a proměňovat ho za nový. Chci si nechat mazat mastí své oči, abych prohlédla.“

Z přednášek o. Jiřího Rouse upravila LG

Očeho pohádka - Elfové a kladívka

Ježíš řekl svým učedníkům: "Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích."

Matouš 5,13–16

K čemu je sůl? Kam se dávají odpadky? Co myslíte, co se dělalo s odpadky v době Ježíše? Proč se rozsvěcuje světlo? Co uvidíte, když světlo přikryjete kbelíkem? Proč mají lidé vidět naše dobré skutky?

V jedné pohádkové zemi žil národ elfů a celá říše se měla dobře. Elfové byli velice mírumilovná stvoření, i když většina z nich patřila k nejlepším lukostřelcům. Starali se hlavně o lesy a v celé říši měli jen jedinou dřevěnou pevnost, kde bydleli.

Jednoho roku se z temných hor vyrojili zlí horští skřeti. Bylo jich velké vojsko, měli velké meče, kopí a brnění. Táhli krajinou, zabíjeli, vypalovali a ničili. Elfové před nimi utíkali do své pevnosti, zvětšovali hradby a chystali se na obranu. Protože už dlouho žili v míru, neměli dokonce ani luky a ni šípy. Naštěstí v tu dobu přijel k elfům nějaký bohatý kupec s mnoha povozy. První vůz měl plný výborných luků. Když je elfové uviděli, zaradovali se. Velké, červeně natřené a podivuhodně lehoučké luky jim určitě pomůžou proti skřetům. Král elfů jich koupil celý vůz, k tomu pět vozů plných šípů a měl o obranu postaráno,

Každý elf se rodí jako znamenitý lukostřelec. Když se jich všech 500 postavilo na hradby s úžasnými lehkými luky, šel z nich opravdu strach. Ale to už se přivalilo vojsko skřetů jako moře. Když byli skřeti na dostřel, král zavelel: „Luky ke střelbě připravit!“ Elfové založili šípy, natáhli tětiny a v tu chvíli se stalo něco hrozného: všechny luky se naráz zlomily a polámané kusy praštily elfy do hlavy. Místo aby vyletělo mračno šípů, popadali elfové omráčení na zem. Skřeti snadno dobyli jejich pevnost, zapálili ji a svázané elfy odvěkli do otroctví. Všechno jen kvůli zrádným lukům, které nepřinesly vítězství, ale strašnou porážku, protože nedělaly, co měly, co bylo potřeba.

Naštěstí měli elfové přátele. A tak k jejich vězení jednou v noci tajně přišel permoník a hodil jim přes mříže asi sto permonických kladívek. Když uviděl král elfů tak malá kladívka, řekl si: „Popraskají jako ty luky a nám už nic nepomůže.“ Ale pak si kladívka rozebrali, a co vám mám povídat, i když nebyla moc velká, byla to pravá permonická kladívka. Ten nejsilnější elf s nimi mohl dávat ty největší perdy, takže za pár hodin se prokopali z tunelu, utekli do lesů a teď si sami vyrábějí jasanové luky. Až to budou mít, potom elfové skřetům úder vrátí.

Když děláme, co nám Ježíš ukládá, může se na nás spolehnout a udělat skrze nás velké věci.

Podle našeho pana faráře LG

PŘEDSTAVUJEME SPOLEČENSTVÍ V NAŠÍ FARNOSTI - MINISTRANTI

V několika následujících číslech farního časopisu bychom vám rádi postupně představili různá společenství v naší farnosti formou rozhovoru s jejich členy. Jako první jsme si vybrali společenství ministrantů. Pár otázek jsme položili zkušenému ministrantu Markovi, který je jedním z hlavních pomocníků vedoucího Petra.

1) Kolik vás v současnosti je celkem a kolik nových ministrantů přibýlo při zatím posledním rozšiřování ministrantského společenství v prosinci loňského roku?

Na otázku, kolik nás je, celkem není úplně jednoduchá odpověď, trochu se to vyvíjí a mění. Například letos na Velký pátek nás bylo u oltáře 24, což bylo za poslední dobu asi tak nejvíc. Při přijímání nových kluků v prosinci jich bylo osm, což je takhle najednou docela hodně.

2) Hlásí se vám noví kluci ke službě u oltáře sami, případně přes rodiče, a nebo máte některé z nich vyhlédnuté a oslovujete je?

Noví ministranti přicházejí různě. Asi nejobvyklejší je, že přijdou mladší sourozenci kluků, kteří už slouží. Stává se nám, že se hlásí i kluci úplně odjinud z jiných farností. Začnou třeba chodit na ministrantské schůzky, protože někoho z ministrantů znají. Zalíbí se jim to a pak už se sami ptají, jestli by taky mohli chodit a kdy začne nějaká příprava. A není úplně neobvyklé, že i rodiče z jiných farností se třeba díky nějaké známosti přihlásí a ptají se, jestli by jejich kluci mohli u nás ministrovat.

3) Jaký je ideální věk pro začátečníky u oltáře a jaké je v současné době věkové rozpětí mezi zábrdovickými ministranty?

Ideální věk je podle nás vedoucích ukončená první třída, aby budoucí ministrant uměl plynule číst a přečíst slib. Mladší kluci klidně můžou chodit na ministrantské schůzky, jet s námi na výlet na tábor, ale do služby u oltáře se snažíme uplatňovat tu podmínku s ukončenou první třídou. Takže ti nejmladší jsou v první třídě a nejstarší, tam je to trochu složitější, chodí nám pomáhat i dospělí starší pánové třeba kolem čtyřicítky.

4) Jak dlouho trvá obvykle příprava nového ministranta a co všechno během ní sluky probíráte?

Délka přípravy hodně záleží na počtu kluků. Třeba naposledy, když jich bylo osm, což je opravdu hodně,

tak ta příprava byla delší než obvykle, aby byl čas se věnovat všem, aby si každý mohl vyzkoušet, co bylo třeba. Takže se to nakonec natáhlo na nějakých osm setkání, zatímco jindy bývalo tak pět. Jinak na setkáních probíráme základní ministrantské postoje při mši, jak správně stát, klečet, sedět. Jak se nastupuje k oltáři, když je mše v kapli, v kostele nebo když se jde průvodem. Pak se učí ty první služby, ke kterým se dostanou: jak se chodí s konvičkami, chystání kalicha. Na posledních setkáních se pak už doladuje oblečení, aby klukům sedělo, a pak už se cvičí samotný obřad přijímání, představení farnosti a čtení slibu.

5) Jak vypadá ministrantská schůzka a jak často se koná?

Schůzky probíhají každý týden ve středu zhruba hodinu před večerní dětskou mší. Jsme rozdělení na dvě skupiny, mladší a starší. Mladších je zhruba deset až dvanáct a starších asi šest. Program schůzek teď připravují hlavně vedoucí Petr a Dan.

6) Jaké akce pro ministranty se kromě schůzek během roku konají?

O prázdninách se pořádá týdenní tábor. Poslední byl na tábořišti nedaleko Hošťálkové. Kolem pololetních prázdnin děláme víkendovku a občas, když je lepší počasí, podnikneme jednodenní výlet.

7) Ským vším ministranti ve farnosti spolupracují?

Nejvíce s paní kostelnicí. Pak s panem farářem, hlavně při velkých obřadech (zejména o Velikonocích), kdy je na liturgii nachystaný manuál (obsahující odlišnosti od běžné liturgie, komentáře, atd. – pozn.red.) a je potřeba se podrobně domluvit. Občas ještě spolupracujeme třeba se spolčím holek, když je třeba nějaká větší akce pro děti na farní zahradě.

8) Jsou aktuálně nějací další noví zájemci o službu u oltáře?

Od toho posledního přijímání vloni zatím žádní noví zájemci nejsou, takže příprava ještě nezačala. Tím, že nových kluků bylo osm, což je opravdu hodně, tak si myslím, že teď bude chvíli trvat, než se zase nějací zájemci najdou, ale že nebudou, o to se nebojím.

Děkujeme za čas věnovaný tomuto rozhovoru a hlavně za službu vás všech mladých mužů u oltáře. Přejeme, ať se vám daří nejen ve farnosti, ale ať vám Pán žehná i do vašich všedních dnů.

Kkom

PŘEČTĚTE SI: PROMĚNA FARNOSTI

James Mallon
PROMĚNA FARNOSTI

Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu

„My nepotřebujeme slyšet o Ježíšovi.

Chceme hrát karty!“ Udeřila pěstí do stolu a všichni lidé v sále zmlkli... Tváře farníků vyjadřovaly spravedlivé uznání, že dotyčná řekla nahlas to, co chtěli říct i všichni ostatní.

Když se rozkřiklo, že hodlám zabrat na pondělní večery farní sál, aby se tu mohl konat evangelizační program zvaný Kurzy Alfa, vyvolalo to takový poprask, že jsem musel svolat mimořádné zasedání farní rady. A místo abych od záměru ustoupil, stál jsem si jako novokněz umíněně za svým. Neměl jsem ani jinou možnost.

Bůh naší maličké farnosti během oněch prvních pokusů oslovit i ty, kdo do kostela nechodí, nesmírně žehnal. Do roka k nám o pondělních večerech přicházelo víc než sto lidí, aby se seznámili s nabídkou evangelia. Lidské životy se začaly proměňovat. Konflikt vzniklý kvůli hře v karty za to stál. (zkráceně z úvodu „Dům z karet“)

Církev dostala jako hlavní úkol získávat učedníky, potažmo misionáře, a vycházet s radostnou zvěstí ke všem lidem. A to by mělo být někde vidět: v programech farností, ve finančních rozpočtech, v personální politice. Kanadský kněz James Mallon nabízí řadu podnětů, jak dospět k tomu, aby se farnosti začaly probouzet.

Kniha Proměna farnosti se stala záhy po vyjití bestsellerem, je překládána do mnoha jazyků a autor je zván na semináře doma i v zahraničí.

James Mallon

P. James Mallon se narodil r. 1969 ve Skotsku, jeho rodina se přestěhovala do Kanady až v roce 1982. Studoval nejprve biochemii, poté vstoupil do kněžského semináře v Torontu, kde vystudoval teologii. V roce 1997 byl vysvěcen na kněze, dnes slouží jako kněz ve farnosti sv. Benedikta v Halifaxu (Kanada). Ve své diecézi působí též jako biskupský vikář pro pastorační práci. Jeho kniha Proměna farnosti vzbudila velkou pozornost a stala se tématem konferencí pro kněze a pastorační pracovníky po celém světě.

MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Věřím v Ducha svatého.
Věřím, že může odstranit moje předsudky.
Věřím, že může změnit moje návyky.
Věřím, že může přemoci moji lhostejnost.
Věřím, že mě může nadchnout k lásce.
Věřím, že mě může zbavit zlého.
Věřím, že mi může dát odvahu k dobrému.
Věřím, že může přemoci můj zármutek.
Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu.
Věřím, že může odejmout pocit méněcennosti.
Věřím, že mi může dát sílu v utrpení.
Věřím, že mi může dát na pomoc bratra.
Věřím, že může proniknout moji bytost.
Věřím, že...

Boží láska je vylita do našich srdcí skrze
Ducha svatého, který nám byl dán.

Vybrala KK

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA - JOSEF KAREL MATOCHA

PhDr. ThDr. Josef Karel Matocha byl arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským. Narodil se 14. května 1888 v Pitíně na Vláře u Bojkovic, v bývalém okrese Uherský Brod, jako jedno z jedenácti dětí venkovského kováře. Studoval na gymnáziu v Uherském Hradišti, odkud po roce přešel na arcibiskupské gymnázium v Kroměříži, kde v roce 1908 maturoval. Jako bohoslovec byl poslán do Říma do Collegia germanica a studoval na Gregoriánské univerzitě v Římě. 25. 7. 1911 získal doktorát filozofie, 15. 6. 1914 byl vysvěcen na kněze a 7. 8. 1915 dosáhl hodnosti doktora teologie a stal se také bakalářem kanonického práva.

Jako kněz působil od 15. 6. 1915 do 1. 3. 1919 jako kooperátor v Sobotíně u Šumperka, jako vojenský kaplan vojenské nemocnice u Ružomberoku a poté dva roky jako profesor dogmatiky a filozofie na bohoslovecké fakultě v Nitře. Přednášel i křesťanskou filozofii jako mimořádný a řádný profesor a v letech 1934/1935 a 1938/1939 byl děkanem teologické fakulty v Olomouci. Psal a vydával filozofické studie, kázal, zpovídal, zvláště v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně, který byl jeho farním kostelem, když bydlel v Žilinské ulici v Olomouci, ale také v kostele sv. Michala v Olomouci a v Křelově. V roce 1928 byl jmenován čestným konsistorním radou, 1932 arcibiskupským radou, 1938 papežským komořím, 1940 domácím prelátem Svatého otce a před vypuknutím druhé světové války apoštolským vizitátorem na Slovensku a na Podkarpatské Rusi. Když 2. 3. 1947 zemřel arcibiskup olomoucký ThDr. Leopold Prečan, jmenoval papež Pius XII. 23. 3. 1948 Josefa Karla Matochu olomouckým arcibiskupem a metropolitou moravským. Arcibiskupské svěcení přijal z rukou pražského arcibiskupa a primase českého Dr. Josefa Berana a spolusvětitelů Dr. Stanislava Zely a košického biskupa Josefa Čárského dne 2. 5. 1948. Zvolil si své biskupské heslo: „Jedinému Bohu čest a sláva na věky!“ 67. nástupce sv. Metoděje řekl mimo jiné v slavnostním proslovu: „Pán mne povolal v kritické době k těžkému a odpovědnému úřadu na stolci sv. Metoděje... Odkaz Kristův i dědictví našich Otců slovanských budu vždy a všude statečně hájit a množit veškerou svou prací i obětí životní... aby duha míru klenula se vždy mezi hrobem sv. Cyrila v Římě a sv. Metoděje na Moravě.“ Arcibiskup věřil v možnost dohody mezi církví a státem. Jmenování arcibiskupa Matochy bylo provázáno kladným

ohlasem. Katolický týdeník Rozséváč (4. 4. 1948) o něm napsal: „znamenitý představitel, apoštolský, skromný člověk, kněz vzešlý z lidu a lidu blízký v duchu Stojanově, osobně podmanivé, milé povahy“. Ve věstníku Jednoty duchovenstva Dr. Antonín Šuránek napsal, že „řízení

arcidiecéze se ujímá filozof, napájějící své myšlení za zdravých zdrojů věčně platných, neschopný choroby“, člověk nesmlouvavý, „pokud jde o neohrožené hlásání neztenčené pravdy Boží a její obhajování až do krve“. Arcibiskup stál od 19. 6. 1949 v čele řízení čsl. biskupské konference a čelil proticírkevnímu boji. Již na podzim 1948 byly ministrem informací Václavem Kopeckým zakázány všechny náboženské časopisy, spolky a sdružování. Komunistický totalitní režim viděl v církvi instituci, která ohrožovala jeho mocenské a ideologické postavení. Arcibiskup Matocha ve všech případech protestoval a odvolával se proti nezákonnostem. 19. 6. 1949 byla obsazena katedrála sv. Víta, arcibiskup Beran byl umlčen při čtení pastýřského listu a následně internován ve své rezidenci. Obranný boj církve přešel na řídicího čsl. biskupské konference, arcibiskupa Josefa Karla Matochu.

Když 14. října 1949 došlo k odhlasování tzv. církevních zákonů čísl. 217/49 a 128/49 Sb., byla zrušena autonomie církve. Kněz bez státního souhlasu nesměl být činným ve státní správě. Arcibiskup Matocha varoval vládu: „Nikdy nedám souhlas k tomu, aby se touto cestou dosáhlo postátnění církve.“ Diplomatické styky s Vatikánem byly přerušeny. Msgre. Verolini musel opustit zemi, nový chargé d'affaires nedostal naše vízum. Z Vatikánu byl odvolán vyslanec Dr. Rath. Státní úřad pro věci církevní řídil jako první předseda Dr. Alexej Čepička, po něm Zdeněk Fierlinger. Vládnoucí moc se mstila. Musela být ochromena aktivita arcibiskupa Matochy. 16. 6. 1949 byl zatčen první arcibiskupův sekretář Msgre. Dr. Josef Moštěk. Vládní zmocněnec v Olomouci Max Jablonský řídil začínající arcibiskupovu izolaci a poté celou jeho internaci. Izolace začala tím, že do místnosti proti vrátnici arcibiskupství se nastěhovali dva policisté (Stb a VB), kteří kontrolovali přístup do rezidence. Zatčen byl světící olomoucký biskup Dr. Stanislav Zela a

odsouzen za vymyšlené zločiny 2. 12. 1950 k 25 letům odnětí svobody (18. 6. 1969 byl biskup Zela úplně rehabilitován). Zatčen a odsouzen byl i arcibiskupův zpovědník Dr. Silvestr Brait O.P. Arcibiskupu Matochovi bylo zakázáno vykonávat velikonoční obřady po jeho kázání na Květnou neděli v roce 1950, mši svatou mohl konat jen v soukromé kapli. Do toho přišel 13. a 14. duben 1950 – přepad klášterů a odvoz řeholníků do internačních klášterů. 23. 6. 1950 byli zatčeni oba arcibiskupovi sekretáři, Dr. Josef Ryška a P. Josef Prášek (děkanem v Přerově byl 1990–1991), a oba byli odsouzeni na 10 let do vězení. Od té doby byla arcibiskupova izolace úplná. Měl vypnutý telefon, vzali mu rádio, uzavřeli část knihovny za ložnicí. V předpokoji zůstával stále příslušník Stb, doprovázel ho i na procházce do zahrady nad západním východem z rezidence do „výpadu“. Stejně tak mu přinášel jídlo. Byl hlídán i při mši v arcibiskupské kapli. Omezovala se také jeho korespondence s příbuznými. Ani gratulace k svátku mu nebyla doručena a příbuznému Ladislavu Pavlovskému se zadrženou gratulací sdělil VB, že „je nežádoucí, aby se mu psalo“ (arcibiskup byl jeho strýcem – pozn. autora). Přesto se panu arcibiskupovi podařilo 25. 3. 1952 ustanovit do funkce generálního vikáře P. Josefa Glogara, svěřit beatifikační proces A. C. Stojana v Římě Dr. Olšrovi a u nás Dr. Vojtěchu Tkadlíkovi jako vicepostulátorovi. (Biskup Vrana před svou smrtí poslal diecézní materiály do Říma – pozn. autora.) Po 7. 7. 1954 byla zavedena jeho samovazba ještě tvrdší a natrvalo, aby zcela kapituloval. Byl určen k likvidaci. Vládní zmocněnec měl volnou ruku. Olomoucký internista MUDr. Florián Pumprla ve svém třístránkovém svědectví uvádí, že v roce 1948 byl arcibiskup zcela zdrav, neboť to potvrdil jako jeho osobní lékař pro Vatikán. On sám ho mohl léčit až do izolace v roce 1950. Pak k němu byl povolán až v roce 1958, kdy byl požádán vedoucím zdravotního odd. ONV v Olomouci, aby zašel k arcibiskupu Matochovi společně s prof. Dr. Kojeckým z 2. Interní kliniky UP. „Ležel na posteli v černém svetru..., vedle postele na židli talíř polévky. Šlo o akutní záchvat dny, krevní tlak 190/110.“

Lékař poznamenal, že to vyžaduje léčení a kontrolu. „Pravda je taková,“ píše MUDr. Pumprla, „že žádný lékař (kromě zubního) za celých jedenáct let (tedy do Matochovy smrti – pozn. autor) u něho nebyl.“ MUDr. Pumprla už nikdy nebyl k panu arcibiskupovi volán – ani po jeho smrti. O ní se dozvěděl od prof. Dr. Rozmaryče, který byl s prof. Dr. Kojeckým po arcibiskupově smrti 2. 11. 1961 povolán do rezidence. „Mrtvý arcibiskup seděl v křesle...“ MUDr. Kojecký usoudil, že šlo o srdeční infarkt. Bylo upuštěno od pitvy. Arcibiskup Matocha zemřel po jedenáctileté samovazbě ve vlastní rezidenci bez lékařského ošetřování. Max Jablonský pak 14. 6. 1968 v Lidové

demokracii napsal, že „arcibiskup Matocha měl takovou lékařskou péči, že takovou nemá dodnes zajištěnu ani jediný občan města Olomouce.“

Generální vikář Glogar, který mohl v posledních letech navštívit arcibiskupa jen dvakrát do roka, se o jeho smrti dozvěděl od vládního zmocněnce a od církevního tajemníka. Věznitelům šlo o to, utajit smrt a pohřeb arcibiskupa. Právě vztyčená černá vlajka musela být z arcibiskupského paláce na příkaz stažena, ale zvoníkům se přece jen podařilo rozezvučet hrany zvonu sv. Václava. Zpráva o arcibiskupově smrti se rozlétla po Moravě. Pohřeb zařizovali úředníci z ministerstva školství a kultury, místo z katedrály sv. Václava jen z kaple arcibiskupské rezidence. Rekviem tam sloužil rožňavský biskup Dr. Róbert Pobožný. Pohřeb v rodném Pitíně byl přes všechny zákazy manifestační. Zúčastnilo se jej množství kněží a věřících. Kněží nesli rakev na ramenou k hrobu, ale i za to byli potrestáni přeložením...

Hotovost arcibiskupa v den jeho smrti činila 6,50 Kč. Jeho majetek byl odhadnut v pozůstalostním řízení na 20 tisíc korun československých. Stát ovšem přihlásil do pozůstalosti pohledávku ve výši 40 tisíc Kč za stravování během posledních tří let jeho života, takže pozůstalost byla předlužená.

O nekrvavém mučednictví arcibiskupa Matochy se nesmělo mluvit ani psát. Měl být umlčen i po smrti. Památku tohoto vyznavače Božího, který byl věrným nástupcem svatých Cyrila a Metoděje, lze vyjádřit jednoduše: „Víte vždy věrni budou Moravané!“

Vybrala KK

V Z P O M Í N K A - Václav Müller - 30 let časopisu

V těchto dnech se náš farní časopis dožívá malého výročí. Je to již třicet let, co první číslo tohoto našeho zábrdovického občasníku spatřilo světlo světa.

U jeho zrodu stál pan **Václav Müller**

(*24.6.1930, †10.4.2013), původním povoláním cukrář, skutečným celoživotním povoláním však osvětlovač Městského divadla v Brně, ale celým srdcem divadelník-ochotník a pravidelný účastník Jiráskova Hronova.

Nikdo jiný se proto nemohl ujmout vydávání časopisu, který se měl stát (a také se stal) živým dokumentem o životě naší zábrdovické farnosti. Pro Václava Müllera, pro kterého se naše farnost stala jakoby druhou rodinou, se tak vydávání časopisu stalo přirozeným naplněním posledních roků jeho života.

Václave, děkujeme za Tvoji upřímnou snahu rozdávat radost a být dobrým příkladem opravdově žitého křesťanství...

Přejeme Ti radostné patření na Pána v nebi...

*Za přátele a vděčné farníky
Jan Grůza*

